

EL QUE FA TOTHOM A TOT ARREU

MARTA VIVES

El Pacte per a la Reforma horària ja és una realitat. Segons diu, ens ha d'ajudar a recuperar uns horaris que ens eren propis fa quatre dècades. Actualment, els horaris i l'ús del temps són una font de desigualtat social, ja que les empreses han de posar-hi de la seva part per fer-la possible i, d'altra banda, els horaris actuals estan desfasats amb relació a la resta dels països desenvolupats.

Els objectius per a l'any 2025 són realment valents, però possibles. Un dels principals objectius és la flexibilitat laboral, l'avançament de la finalització de la jornada, etc., en definitiva, l'organització del món laboral, que serà un gran salt endavant, sobretot per als pares i mares. Tant de bo els nostres fills ja en puguin gaudir.

Un altre objectiu s'adreça a l'educació: dinar a l'institut, arribar més aviat a casa, avançar l'hora

de sopar i per tant, anar a dormir més d'hora. A més, l'horari de les televisions també s'avançarà i els nois no hauran d'esperar fins tard per veure la sèrie de moda.

Així és que, llegint l'article de Fabian Mohedano al número anterior de la *Revista d'Igualada*, imagines un món nou, un món on les persones seran més bones, on tot funcionarà perfectament bé, perquè dormirem més, menjarem millor, educarem millor.

Mentrestant, però, la societat va per un altre cantó. Els comerços tanquen a les 9 del vespre, els espectacles comencen a les 9 o 10 de la nit, les activitats extraescolars dels infants poden acabar a les 9 del vespre... Però això, encara es pot suportar. El que us ben asseguro que és incontrolable i a còpia d'anys pot arribar a ser insuportable, són les sortides nocturnes dels adolescents i joves. ¿Com pot ser que els espais d'oci nocturns, és a dir, els bars i discoteques, puguin tenir obert fins a les 5 o 6 de la matinada? ¿Sabeu que una cosa és sortir i l'altra és anar de festa? Sortir vol dir arribar a casa entre 4 i 6 de la matinada. Sortir de festa és arribar a casa a partir de les 6 de la matinada.

¿Què porta els nois i noies a fer aquest horari, quan tothom sap que a partir de les 4 de la matinada no en pot sortir res de bo? ¿Què es pot fer en aquestes hores, beure, fumar, parlar!? I, esclar, l'endemà, dormir i recuperar les hores perdudes. I els pares, burros, els deixem fer, perquè «ho fa tothom».

¿Com és possible que la mateixa administració promogui durant la festa major concerts que comencen a les 4 de la matinada, promogui l'empalmada —que no és una empalmada, perquè quan van a casa dormen, no empalmen amb la pròxima nit—, es deixi que el jovent volti per la ciutat o poble fins a les tantes, fent de tot —bevent, menjant, embrutant, fent pintades als edificis...— i ningú no pot dir res? Resulta que «ho fa tothom a tot arreu».

¿Com pot ser que no es puguin regular els horaris dels establiments? ¿És que hi perdrien massa diners?

Ja em perdonareu, però quan els pares portem anys i anys sense dormir, ni els caps de setmana ni durant les festes, senzillament perquè estàs esperant que t'arribi el noi o la noia de la «festa», arriba un moment que és insuportable, no gaudeixes ni del diumenge ni de les festes, perquè estàs irritable, nerviós, malhumorat, perquè no has dormit i, el que es pitjor, has estat patint tota la nit, esperant la trucada de la policia o de l'hospital. Potser ens direu bledes, però d'uns anys ençà la cosa no ha anat millor, sinó tot el contrari.

Desitjo de tot cor que el Pacte per a la Reforma Horària tiri endavant, que hi hagi administracions més valentes a l'hora d'aplicar les normatives o que facin reglaments per millorar la qualitat de vida d'aquest jovent.

Desitjo de tot cor que els meus fills no hagin de passar nits sence-

res sense dormir, esperant els seus fills. Que aquests fills ja no tinguin la necessitat d'emborratxar-se, d'embrutar els carrers... perquè ja els haurà canviat la manera de viure amb el canvi horari.

És veritat, doncs, que els horaris i l'ús del temps són una font de desigualtat social, però són una desigualtat i un greuge sobretot per als pares i mares que no volem que els nostres fills facin «el que fa tothom a tot arreu».